ORIGINÁL č. j. 7 A 100/2001 - 24

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce Ing. Pavla Reichela**, bytem Lopatecká 14, 140 00 Praha 4, zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem, se sídlem Čs. legií 172/I, 339 01 Klatovy, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 6. 2001, č. j. O 122586,

takto:

I. Žaloba **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 6. 2001, č. j. O 122586, kterým se zamítá rozklad a potvrzuje rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 1999, o zamítnutí návrhu na výmaz slovní ochranné známky č. R 324416 ve znění „Zewa Dis“.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal ji Nejvyšší správní soud postupem § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jako neskončenou věc správního soudnictví, v níž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům. Na tyto věci dopadá též přechodné ustanovení § 130 s. ř. s., podle něhož se řízení dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, nejde-li však o věci, o nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. V takovém případě správní soud postupuje podle § 68 písm. b) s. ř. s.

Občanský soudní řád stanoví, že v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1 o. s. ř.) s tím, že pokud o nich podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy je v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek stanovených v části páté tohoto zákona (§ 7 odst. 2 o. s. ř.).

Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydaném v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, nepřípustná.

Při určování pravomoci (správního či civilního) soudu je tak třeba vždy posoudit a jednoznačně rozhodnout, zda se v daném případě jedná o rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu nebo o takzvanou soukromoprávní věc.

Reforma správního soudnictví s sebou přináší rozlišení míry a způsobu soudní ingerence, jež se dotýká jednak případů, kdy správní soudy přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů o veřejných subjektivních právech, jednak případů, kdy obecný soud je povolán k tomu, aby znovu projednal a rozhodl soukromoprávní věc, o níž na základě zákona pravomocně rozhodl správní orgán.

Práva k ochranným známkám náleží k právům k duševnímu vlastnictví a jako takové je třeba považovat je za práva soukromá. Tato práva jsou považována za tzv. jiné majetkové hodnoty, které jsou předmětem soukromoprávních vztahů (§ 118 odst. 1 občanského zákoníku). Jejich soukromoprávní charakter je deklarován rovněž na úrovni mezinárodněprávní, konkrétně v preambuli Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, uzavřené jako nedílná součást Dohody o zřízení Světové obchodní organizace. Tato byla sjednána dne 15. 4. 1994 v Marrakeši a v platnost vstoupila dnem 1. 1. 1995, a to i pro Českou republiku (sdělení MZV č. 191/1995 Sb.). Samo použití pojmu vlastnictví ostatně svědčí o tradičním a ustáleném chápání těchto práv jako práv soukromých, a to dokonce práv absolutních. Ochrana duševního a průmyslového vlastnictví je tak založena na principu zabránění zásahu do absolutního subjektivního práva.

Práva z ochranných známek, která jsou chráněna podle § 25 zákona č. 137/1995 Sb., je třeba považovat v zásadě za práva soukromá, a to nejen proto, že byla za taková výslovně uznána signatáři Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, ale též z důvodů teoretických. Je totiž namístě posuzování soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru věci na úrovni právního vztahu, resp. práva, jež je předmětem posuzované právní normy; přitom je rozhodující charakter tohoto absolutního subjektivního práva, jež má být v řízení o výmazu ochranné známky s pozdějším právem přednosti, které je, velmi podobné řízení o námitkách, chráněno. Podle názoru soudu je třeba posuzovat vždy charakter konkrétního právního vztahu, který byl předmětem rozhodování správního orgánu, což reflektuje nejednoznačnou povahu jednotlivých právních předpisů (pokud jde o jejich rozlišení na veřejnoprávní a soukromoprávní) a umožňuje lépe postihnout pravou podstatu toho kterého vztahu či práva. Tento náhled podporuje i Evropský soudní dvůr, který, když skutkovým okolnostem přisuzoval právní význam, preferoval rovněž nikoli pojem, nýbrž relaci (věc Parke Davis, 6/72 Europemballage Co. SbSD 1073, 215).

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud respektoval pokyny ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a žalobu odmítl s tím, že v poučení, které se žalobci poskytuje, je uvedeno, jak má dále postupovat, aby jeho práva byla chráněna zákonem stanoveným způsobem, tedy domohl se soudní ochrany.

O nákladech řízení pak soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

Žalobce může **do jednoho měsíce** od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

V Brně dne 18. prosince 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu